

R e l a t i o s c r i t a

**de com s celebrà una gran e sumptuosa festa
cavaleresca a la Plaça pus gran e bella de la
Vila Granulariis lo any del Senyor M. C. C. C.**

Per tal que els nostres devallants, fills il·lustres d'aquesta rica e bella població de Granollers, heguin notícia de la gran e sumptuosa festa que hom va celebrar en la seva plaça gran lo dia 28 de Desembre de lo any del Senyor M. C. C. C., hem escrita aquesta present relació del succés que longament va remoure la vida mateixa dels veïns, pacífics e guerrers, clergues e seglars, de la industriosa ciutat que ens ha vistos néixer. ♦ Era a trenc de migdia. La Casa de la Vila, guarnida ab los estendards dels Chors de Remences i dels Remers del Congost e les divises de les molt nobles e cavallerivols cases dels Torrelles e dels Tagamament, e dels Montbui e dels Rocabertí, lluïa una fantàstica il·luminació de teies balsàmiques, collides al Bosc d'En Comes. ♦ Els finestrals de les cases d'entorn eren currullats de belles e nobles dames virtuoses e gracioses, mes intel·ligents e sàvies e qui son difícils d'enganar e d'amagar l'ou. ♦ Lo molt noble e altíssim Senyor de Potafang és eixit pel balcó e lluu la closca del seu formós cap, pelat al zero. Mossèn Sebastià, amo de tot, és a la balconada la pus gran de la Casa de la Ciutat. Bell mig de la plaça hagué lloc la Junta: bella e sumptuosa festa! Los pubills de Montbui e de Palou arreats e brodats, s'escometien fellonament, encavalcats en corcers dels castells llurs. La divisa del de Montbui, deaurada en lo seu estandard, era clara i eternidora: «Demà m'escorxaràs!». E lo lema romàntic e enginyós ensems del de Palou feia caure les llàgrimes de les flasques pubilles de lo Vallès gemat: «Creu-t'ho que aniràs ab auto!». Lla doncs, dementre los ministrers, sota el ràfec de la Porxada, tocaven lo Ball de donzelles ab airosa maestria, dos hereus s'escometien com uns orats e les llances colpejaven les cotes per nafrar lo contrincant e batre'l en terra e qui sap si occir-lo e tot. ♦ Per final conclusió, la llança del de Montbui metre's per lo gipó del de Palou e lo gità en terra, sangonós e l'hàbit esparriat e lo xapellet ensutzat de pols. ♦ Lo físic e la Creu Roja acudiren e no poderen trobar medecines sufficients a curar les nafres. Lo de Palou foragità l'espírit com un pollet, dementre los seus vassalls vilanament tiravan-li ampolles de gasosa buides e clofolles d'avellanes torrades. ♦ E ocorec, después, que lo pubill de Montbui com a premi del seu triomf, marida's ab miss Caldes, fort bella e gentil, e aquesta prengué lo nom de Caldes de Montbui, de que tots hem oït parlar. ♦ E per gran temps foren molt feliços. ♦ X I X U